

Številka: 0071-6/2026/3 41106

Datum: 19. 8. 2026

Republika Slovenija
Državni zbor
Predsednik

E: gp@dz-rs.si

**ZADEVA: MNENJE KOMISIJE ZA PREPREČEVANJE KORUPCIJE NA PREDLOG ZAKONA O
SPECIALIZIRANIH ORGANIH ZA OBRAVNAVO KORUPCIJSKIH KAZNIVIH DEJANJ IN
ORGANIZIRANEGA KRIMINALA (ZSOKOK), EPA 188-X**

Zveza: vaš dopis št. 214-02/26-21/6, z dne 20. 7. 2026.

Spoštovani,

Komisija za preprečevanje korupcije (v nadaljevanju: Komisija) je od Državnega zbora Republike Slovenije prejela poziv k podaji mnenja k Predlogu zakona o specializiranih organih za obravnavo korupcijskih kaznivih dejanj in organiziranega kriminala (ZSOKOK), nujni postopek, EPA 188-X (v nadaljevanju: Predlog zakona), ki ga je Državnemu zboru predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija na podlagi dvanajste alineje prvega odstavka 12. člena Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (Uradni list RS, št. 69/11 – uradno prečiščeno besedilo, 158/20, 3/22 – ZDeb in 16/23 – ZZPri; v nadaljevanju: ZIntPK) podaja mnenje na prejeti Predlog zakona.

Komisija zaradi varovanja javnega interesa ter krepitve integritete, pravne države in zaupanja javnosti posebno pozornost namenja transparentnosti, sledljivosti, postopkovni določnosti in zagotavljanju objektivnosti odločanja v kadrovskih postopkih. Mednje sodijo

tudi postopki razpisov, izbire, imenovanj in ocenjevanj državnih tožilcev. To je še posebej pomembno pri državnih tožilih, pristojnih za pregon najzahtevnejših korupcijskih kaznivih dejanj, zlorab oblasti in organiziranega kriminala. V teh postopkih lahko že videz političnega ali personalnega vplivanja na kadrovske postopke ošibi strokovno samostojnost državnih tožilcev in negativno vpliva na legitimnost delovanja celotnega sistema kazenskega pregona.

Komisija na podlagi pregleda Predloga zakona, obrazložitev posameznih določb in namena predlaganih sprememb ugotavlja, da predlagatelj ni v zadostni meri izkazal niti pomanjkljivosti veljavne ureditve niti potrebe po zmanjšanju obstoječih institucionalnih in postopkovnih varovalk v kadrovskih postopkih. Predlagane rešitve povečujejo vpliv ministra za pravosodje in vodje StKOK, zmanjšujejo vlogo generalnega državnega tožilca ter strokovnega in kolegijskega organa, kot je Državnotožilski svet. Predlagane spremembe ne zagotavljajo ustreznih varovalk pred političnim in personalnim vplivanjem, samovoljnim odločanjem, nastankom nasprotja interesov in neformalnih interesnih povezav. Posamične pomisleke odpirajo tudi predlagana razmerja med StKOK in drugimi samostojnimi državnimi organi.

V nadaljevanju Komisija podaja mnenje k posameznim členom Predloga zakona.

K 3. , 4. in 5. členu Predloga zakona:

Komisija opozarja, da predlagane spremembe 29., 33. in 37. člena Zakona o državnem tožilstvu¹ (v nadaljevanju: ZDT-1) zmanjšujejo obstoječe institucionalne in postopkovne varovalke pri razpisu prostega mesta ter pri izbiri in ocenjevanju državnih tožilcev, pristojnih za pregon najzahtevnejših korupcijskih kaznivih dejanj in organiziranega kriminala. Predlagana ureditev povečuje vpliv ministra kot političnega funkcionarja in vodje StKOK ter hkrati zmanjšuje vlogo generalnega državnega tožilca ter Državnotožilskega sveta kot kolegijskega strokovnega organa. Predlagana ureditev povečuje tveganja političnega in personalnega vplivanja in arbitrarnega odločanja.

Po predlaganem drugem odstavku 29. člena ZDT-1 bi ministrstvo prosto mesto državnega tožilca na StKOK razpisalo na predlog vodje tega tožilstva, pri čemer pravni učinek predhodnega mnenja generalnega državnega tožilca ni jasno določen. Vodja StKOK bi tako pridobil odločilen vpliv že v začetni fazi kadrovskega postopka, saj bi bilo od njegovega predloga odvisno, ali in kdaj se posamezno državnotožilsko mesto razpiše. Pri tem ni potrebno soglasje generalnega državnega tožilca, temveč samo mnenje.

Takšna ureditev odpira **tveganja prilagajanja časovnice razpisa vnaprej izbranemu ali pričakovanemu kandidatu, selektivnega zapolnjevanja prostih mest, ustvarjanja odvisnosti kandidatov od vodje StKOK ter omejevanja dostopa do državnotožilske funkcije na podlagi osebnih ali neformalnih povezav.** Začetek kadrovskega postopka bi moral temeljiti na vnaprej določenih in objektivno izkazanih kadrovskih potrebah, sprejetem kadrovskem načrtu ter obrazloženem in preverljivem predlogu, zakon pa bi moral jasno določiti tudi naravo predhodnega mnenja generalnega državnega tožilca

¹ Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve, 36/19, 139/20, 54/21, 105/22 – ZZNŠPP, 57/25 – ZF in 100/25

oziroma ohraniti njegovo soglasje. Iz obrazložitve h 3. členu ZSOKOK odstop od sedanje ureditve in potreba po spremembi, kot je predlagana nista razvidna.

Z vidika preprečevanja korupcijskih tveganj je posebej problematičen predlagani drugi odstavek 33. člena ZDT-1, po katerem minister pri oblikovanju predloga za imenovanje ne bi bil vezan na mnenje Državnotožilskega sveta. Hkrati pa se črtajo določbe, ki ob nestrinjanju ministra omogočajo ponovno presojo mnenja Državnotožilskega sveta in temu ob sprejetju s kvalificirano večino dajejo zavezujoč učinek. Strokovna presoja strokovnega kolegijskega organa se s tem v naravi in jedru vsebinsko spreminja v nezavezujoče posvetovanje. Končna izbira kandidata pa se v večji meri prenaša na polje politike in politične diskrecije ministra. Komisija opozarja, da so postopki v primeru neobrazloženosti odločitev o izbiri, izpostavljeni številnim tveganjem. Odločitve se lahko zaradi tega sprejemajo nedosledno, s tem pa se lahko neenakopravno obravnava kandidate. Prav tako iz tega izhaja možnost zlorabe pooblastil pristojnih za sprejemanje odločitev. Neobrazloženo odločanje vodi do izgube zaupanja v institucije države, oslabi njihov ugled v očeh javnosti in povzroči zmanjšanje zaupanja v pravno državo. **Predlog zakona ministru za pravosodje omogoča praktično neomejeno oziroma absolutno diskrecijsko pravico pri izbiri kandidata.** Diskrecijsko odločanje pa mora biti tudi tedaj, ko zakon dopušča določeno stopnjo proste presoje, omejeno z načeli zakonitosti, transparentnosti, enake obravnave kandidatov in preverljivosti izbire. **Odsotnost teh varovalk bistveno povečuje korupcijska tveganja ter tveganja arbitrarnega odločanja, dajanja prednosti določenim posameznikom, klientelizma in političnega kadrovanja, hkrati pa onemogoča učinkovit nadzor nad zakonitostjo in pravilnostjo sprejetih odločitev.** V Predlogu zakona razlogi za odstop od zavezujoče narave mnenja kolegijskega strokovnega organa, kar Državnotožilski svet je, niso določeni. Prav tako ni določena obveznost, da minister utemelji drugačen vrstni red kandidatov iz dokončnega mnenja Državnotožilskega sveta.

Iz obrazložitve k 4. členu izhaja, da po mnenju predlagatelja obstoječa ureditev krepi strokovno avtonomijo tožilstva, vendar hkrati zmanjšuje možnost, da minister kot nosilec politične odgovornosti vpliva na kadrovske odločitve, ki so ključne za delovanje sistema. **Komisija poudarja, da neomejena oziroma nezadostno omejena diskrecijska pravica ministra za pravosodje povečuje tveganja političnega kadrovanja, izbire kandidatov na podlagi politične pripadnosti ali osebne povezave, neenake obravnave kandidatov, spreminjanja meril izbire od primera do primera ter ustvarja privid zakonitega postopka za vnaprej izbranega kandidata. Posebej je problematično, ker predvidena ureditev odpira tudi možnosti povračilnega ravnanja zoper kandidate, ki so obravnavali politično ali gospodarsko izpostavljene osebe.** Ker lahko StKOK vodi postopke tudi zoper člane vlade, funkcionarje ministrstev in druge nosilce politične ali gospodarske moči, lahko že videz odločilnega vpliva člana vlade (ministra za pravosodje) na izbiro pristojnih tožilcev bistveno oslabi zaupanje javnosti v neodvisnost in nepristranskost kazenskega pregona.

Komisija meni, da dokončno mnenje Državnotožilskega sveta, ki ga pozna veljavna ureditev, ne predstavlja zgolj formalne faze postopka. Predstavlja pomembno institucionalno in sistemsko varovalko, ki individualno politično odločitev ministra sooči s kolegijsko in strokovno presojo Državnotožilskega sveta. Če predlagatelj že predlaga določitev možnosti ministrovega odstopa od tega mnenja, pa bi moral zakon taksativno in zelo ozko opredeliti

take izjeme ter določiti izrecne razloge za takšen odstop, obveznost njegove vsebinske obrazložitve ter učinkovito pravno varstvo kandidatov. Ohraniti bi bilo treba tudi mehanizem ponovne presoje in zavezujočega mnenja Državnotožilskega sveta, sprejetega s kvalificirano večino.

Predlagani šesti odstavek 37. člena ZDT-1 pristojnost za izdelavo ocene državnotožilske službe tožilcev StKOK prenaša z Državnotožilskega sveta na vodjo StKOK. Takšna ureditev **povzroča prekomerno koncentracijo pristojnosti in moči pri eni osebi**. Vodja bo po predlagani ureditvi vplival na začetek postopka za zapolnitev prostega mesta, organizacijo dela in razporejanje zadev, spremljanje dela posameznega tožilca, izdelavo njegove ocene, posredno pa s tem tudi na napredovanje in nadaljnji poklicni položaj ocenjevanega tožilca. **Združevanje kadrovske in ocenjevalne funkcije brez neodvisne kolegijske presoje ustvari izrazito razmerje osebne in poklicne odvisnosti državnega tožilca od vodje**. Takšno razmerje lahko povzroči prilagajanje strokovnih odločitev pričakovanjem vodje, samocenzuro ter izogibanje odločitvam, ki bi bile za vodstvo organa, politične nosilce ali druge nosilce moči nezaželene. Ocenjevanje se lahko zlorabi tudi kot sredstvo nagrajevanja lojalnosti ali sankcioniranja strokovnega nestrinjanja.

Predlagana rešitev normativno vključuje tveganja osebne pristranskosti in nasprotja interesov vodje, neenotno uporabo meril ocenjevanja za tožilce StKOK in druge državne tožilce, zmanjšanja objektivne primerljivosti kandidatov pri napredovanju ter prikrievanja organizacijskih ali vodstvenih pomanjkljivosti s prenosom odgovornosti na posamezne tožilce. Vodja StKOK lahko v postopku ocenjevanja pripravi poročilo, posreduje podatke o delu in poda obrazloženo strokovno mnenje, končna ocena državnotožilske službe pa bi morala ostati v pristojnosti Državnotožilskega sveta kot kolegijskega organa, neodvisnega od vodje StKOK. Iz obrazložitve k 5. členu ZSOKOK podrobnejša utemeljitev odstopa in potreba po tovrstni spremembi nista razvidna, razen da je vodja StKOK operativno najbližji delu posameznih državnih tožilcev in njihovim rezultatom, kar pa še ne utemeljuje potrebe po spremembi obstoječe ureditve.

Komisija posebej opozarja, da v Predlogu zakona posameznih predlaganih rešitev ni mogoče presojati ločeno, temveč jih je potrebno pogledati celovito. Zaskrbljujoče je, da njihov skupni učinek vzpostavlja povezano kadrovske linijo, v kateri vodja StKOK odloča o pobudi za razpis in ocenjuje delo tožilcev, minister lahko pri oblikovanju predloga za imenovanje neomejeno in brez obrazložitve odstopi od strokovnega mnenja Državnotožilskega sveta, vloga tega kolegijskega strokovnega organa pa se bistveno zmanjšuje. Takšna ureditev **omogoča nastanek zaprtega sistema političnega in personalnega vplivanja, v katerem je mogoče z medsebojno povezanimi odločitvami vplivati na prihod, ocenjevanje, napredovanje in nadaljnji poklicni položaj državnih tožilcev, pristojnih za pregon najzahtevnejših korupcijskih kaznivih dejanj in organiziranega kriminala**.

Komisija zato predlaga ponovno proučitev in ustrezno dopolnitev predlaganih določb na način, ki bo ohranil odločilno vlogo Državnotožilskega sveta pri strokovni presoji kandidatov ter ohranil mehanizem ponovne presoje in zavezujočega mnenja, sprejetega s kvalificirano večino. Pri tem pa poudarja, da je vključitev Vrhovnega tožilstva pri oblikovanju tovrstnih

sprememb in temeljita analiza pomanjkljivosti obstoječe ureditve nujen in prvi predpogoj za oblikovanje potrebnih in strokovno ustreznih normativnih rešitev.

K 13. členu Predloga zakona:

Iz obrazložitve Predloga zakona izhaja, da želi predlagatelj s predlaganim novim a198.a členom na zakonski ravni poudariti dolžnost sodelovanja Komisije za preprečevanje korupcije, Urada Republike Slovenije za preprečevanje pranja denarja, Finančne uprave Republike Slovenije, Javne agencije Republike Slovenije za varstvo konkurence, Agencije za trg vrednostnih papirjev in inšpekcijskih organov s StKOK za potrebe izvajanja njegovih pristojnosti kot tudi možnost, da vodja StKOK o nesodelovanju obvesti predstojnika organa, ki sprejme potrebne ukrepe. Z namenom povečanja učinkovitosti sodelovanja pristojnih državnih organov in institucij iz predlaganega prvega odstavka tega člena bo v nadaljevanju spremenjena oziroma dopolnjena tudi Uredba o sodelovanju državnega tožilstva, policije in drugih pristojnih državnih organov in institucij pri odkrivanju in pregonu storilcev kaznivih dejanj ter delovanju specializiranih in skupnih preiskovalnih skupin, ki določa postopek, primere, roke in način sodelovanja pristojnih državnih organov z državnimi tožilstvi kot tudi pristojnosti vodij državnih tožilstev v primeru pasivnosti državnih organov oziroma zavrnitve njihovega sodelovanja.

Komisija ugotavlja, da je na zakonski ravni dolžnost sodelovanja organov že določena z Zakonom o kazenskem postopku² v 160.a členu, na podlagi petega odstavka tega člena pa je Vlada Republike Slovenije izdala predpis (Uredbo)³, s katerim je predpisala postopek, primere, roke ter način usmerjanja in obveščanja.

Komisija sodelovanju pristojnih organov pri pregonu korupcije ne nasprotuje, meni pa, da mora biti to urejeno jasno, medsebojno normativno usklajeno z ZKP, prav tako pa morajo biti spoštovane samostojnost in zakonske pristojnosti posameznih organov. **Predlagani člen v sedanjí obliki ne določa dovolj natančno meja usmerjanja, postopka izdaje in izvrševanja navodil, varovanja podatkov, možnosti obrazložene odklonitve sodelovanja s strani organa ter odgovornosti sodelujočih organov.** Kot že izpostavljeno v prejšnjem odstavku je materija že urejena v 160.a členu ZKP, iz gradiva pa ne izhaja, katero pravno praznino novi a198.a člen odpravlja. Če je namen predlagatelja le poudariti že obstoječo dolžnost sodelovanja, dodatna določba ni potrebna. Če pa je namen razširiti pooblastila StKOK, morajo biti razlogi, obseg pooblastil in ustrezne varovalke izrecno ter določno urejeni.

V drugem odstavku predlaganega člena je določeno, da lahko državni tožilec StKOK usmerja delo pristojnih državnih organov in pravnih oseb javnega prava. **Komisija opozarja, da je samostojen in neodvisen državni organ, ki postopke vodi na podlagi ZIntPK, zato državni tožilec z obveznimi navodili ne bi smel posegati v odločanje o uvedbi in vodenju posameznih postopkov, dokazno oceno Komisije, sprejem njenih ugotovitev, priporočil**

² Uradni list RS, št. 176/21 – uradno prečiščeno besedilo, 96/22 – odl. US, 2/23 – odl. US, 89/23 – odl. US, 53/24, 93/25 – ZNUZJV in 10/26 – ZKOM (v nadaljevanju: ZKP).

³ Uredba o sodelovanju državnega tožilstva, policije in drugih pristojnih državnih organov in institucij pri odkrivanju in pregonu storilcev kaznivih dejanj ter delovanju specializiranih in skupnih preiskovalnih skupin (Uradni list RS, št. 83/10, 28/21 in 87/22).

in drugih odločitev niti v določanje prednostnih nalog njenega dela. Državni tožilec lahko v okviru predkazenskega postopka usmerja zbiranje podatkov, vendar le znotraj zakonsko določenih pristojnosti posameznega organa. Enako velja za FURS, UPPD, AVK, ATVP in inšpekcijske organe, ki izvajajo samostojne zakonske pristojnosti. Komisija meni, da bi morala predlagana določba izrecno določati, da usmerjanje ne sme posegati v institucionalno, postopkovno in strokovno samostojnost teh organov. Postopki navedenih organov imajo različne namene, dokazne standarde in procesna pravila. **Predlog zakona pa ne preprečuje nedovoljenega prelivanja podatkov, podvajanja ukrepov in obida procesnih varovalk, zlasti kadar bi StKOK zahteval ukrep, za katerega bi sam potreboval sodno odredbo ali drugo pravno podlago.**

Dodatno Komisija še opozarja, da pri izvajanju svojih pristojnosti obdeluje osebne in tajne podatke, podatke iz tekočih postopkov ter podatke o prijaviteljih in žvižgačih. Predlagana ureditev ne opredeljuje obsega, pogojev in omejitev njihovega posredovanja. Dolžnost neomejenega razkritja podatkov bi lahko ogrozila izvedbo postopkov Komisije, posegla v varstvo identitete prijaviteljev in žvižgačev ter povzročila njihovo nedovoljeno razkritje.

Pomanjkljivosti vladnega postopka glede Predloga zakona ter odsotnost vključujoče strokovne in javne obravnave

Komisija je z namenom zagotavljanja transparentnosti, sledljivosti in kakovosti zakonodajnega postopka oziroma priprave predpisov 8. 7. 2026 sprejela priporočila⁴, med katerimi je Vladi Republike Slovenije, Državnemu zboru Republike Slovenije in Državnemu svetu Republike Slovenije priporočila tudi:

- **Obravnavo in sprejemanje ter spreminjanje predpisov po rednem zakonodajnem postopku:**
 - o Redni zakonodajni postopek omogoča široko javno razpravo, vključevanje vseh ključnih deležnikov in doseganje širokega konsenza, zato naj se predpisi sprejemajo po tem postopku, nujni in skrajšani postopek naj se uporabljata izjemoma z jasno navedenimi argumenti, zakaj se zakon sprejema po nerednem postopku.
- **Omnibus zakoni naj se uporabljajo zgolj kot izjema, pri čemer pa ne smejo vsebovati določb zakonov, za katere Ustava Republike Slovenije izključuje možnost referendumu.** Omnibus zakoni naj se praviloma ne sprejemajo. V skladu z Resolucijo o normativni dejavnosti⁵ (v nadaljevanju: ReNDej) naj se zakoni praviloma spreminjajo z novelami osnovnega zakona v rednem zakonodajnem postopku, ne pa z omnibus zakoni. Ta zakonodajna tehnika namreč zmanjšuje preglednost in pravno varnost.

Dodatno tveganje predstavlja dejstvo, da je Predlog zakona oblikovan kot omnibus zakon, ki z enim zakonodajnim aktom spreminja več sistemskih zakonov (Zakon o organiziranosti

⁴ https://www.kpk-rs.si/storage/uploads/65803e27-1311-4b52-8fa0-a35887310898/Sistemska_priporocila.pdf

⁵ Uradni list RS, št. 95/09

in delu v policiji⁶; Zakon o državnem tožilstvu⁷; Zakon o sodiščih⁸; Zakon o sodnikih⁹; Zakon o varstvu pravice do sojenja brez nepotrebnega odlašanja¹⁰; poseg v Zakon v kazenskem postopku). Takšna zakonodajna tehnika otežuje preglednost zakonodajnega gradiva, zmanjšuje sledljivost posameznih sprememb ter otežuje ločeno presojo njihove potrebnosti, ustavnosti, medsebojne skladnosti in izvedljivosti.

Glede na sistemsko naravo predlaganih sprememb (organizacijska, normativna, kadrovska, finančna) in posege v več sistemskih predpisov Komisija meni, da je na mestu razmislek, da se **Predlog zakona obravnava po rednem zakonodajnem postopku**. Posamezne sistemske spremembe pa se ustrezno razmejijo in po potrebi uredijo z novelami matičnih zakonov. Pred nadaljevanjem postopka je treba zagotoviti **celovite strokovne podlage, presojo posledic** ter učinkovito in strokovno vključitev pristojnih institucij in strokovne javnosti.

Komisija opozarja tudi na dejstvo, da gradivo Predloga zakona ni bilo predmet sodelovanja z javnostjo, kar je v nasprotju z enim od temeljnih ciljev Resolucije o preprečevanju korupcije v Republiki Sloveniji¹¹ (v nadaljevanju: RePKRS-1). Ta med ključnimi cilji opredeljuje krepitev transparentnosti delovanja države in sledljivo delovanje vseh institucij javnega sektorja pri sprejemanju odločitev, vključno s pripravo in sprejemanjem predpisov, vključevanjem in sodelovanjem zainteresirane javnosti ter spoštovanjem načel transparentnosti, kakovosti in določnosti pri pripravi predpisov. Transparentnost namreč krepi zaupanje državljanov v delovanje države in jim omogoča aktivno vključevanje v procese javnega odločanja. RePKRS-1 zato transparentnost določa kot enega od temeljnih ciljev delovanja institucij javnega sektorja ter poudarja pomen preglednega odločanja, vključevanja in sodelovanja zainteresirane javnosti pri pripravi predpisov ter spoštovanje načel transparentnosti, kakovosti in določnosti.

Komisija poudarja, da sta pravočasna, vsebinsko celovita in vključujoča strokovna ter javna obravnava temeljni predpostavki legitimnega, transparentnega in kakovostnega zakonodajnega postopka. Še posebej visoki standardi sodelovanja javnosti, strokovne vključenosti in normativne premissenosti morajo biti zagotovljeni pri pripravi zakonskih rešitev, ki korenito posegajo v obstoječo sistemsko ureditev ter imajo lahko daljnosežne institucionalne, organizacijske, kadrovske, finančne pravne in dejanske posledice v praksi.

V konkretnem primeru pristojne institucije, relevantni strokovni deležniki in zainteresirana javnost sploh niso bili vključeni v proces priprave Predloga zakona niti niso bili z njegovo

⁶ Uradni list RS, št. 15/13, 11/14, 86/15, 77/16, 77/17,

36/19, 66/19 – ZDZ, 200/20, 172/21, 105/22 – ZZNŠPP, 141/22, 85/25 in 14/26),

2. Zakon o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve, 36/19, 139/20, 54/21, 105/22 – ZZNŠPP, 57/25 – ZF in 100/25.

⁷ Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol,

47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve, 36/19, 139/20, 54/21, 105/22 – ZZNŠPP, 57/25 – ZF in 100/25.

⁸ Uradni list RS, št. 100/25.

⁹ Uradni list RS, št. 100/25.

¹⁰ Uradni list št. št. 67/12 – uradno prečiščeno besedilo.

¹¹ Uradni list RS, št. 22/25.

vsebinsko pravočasno seznanjeni. Prav tako niso transparentno predstavljeni sestava pripravljalne skupine, uporabljene strokovne podlage, opravljene poglobljene analize ocene stanja in učinkov predpisa ter razlogi za izbiro predlaganih normativnih rešitev. Takšen način priprave Predloga zakona pomeni bistven odstop od načel transparentnosti, sodelovanja javnosti, sledljivosti in strokovne utemeljenosti zakonodajnega postopka ter od standardov, določenih s Poslovnikom Vlade Republike Slovenije in Resolucijo o normativni dejavnosti. Takšna praksa povečuje korupcijska tveganja, zlasti tveganja netransparentnega vplivanja partikularnih interesov, privilegiranega dostopa posameznih deležnikov do pripravljavca ter sprejemanja normativnih rešitev brez ustrezne presoje njihovih dejanskih učinkov.

Komisija poudarja, da **mora biti sodelovanje pristojnih institucij, strokovne javnosti in drugih relevantnih deležnikov zagotovljeno že v najzgodnejši fazi načrtovanja zakonodajnih sprememb**. Naknadno vključevanje javnosti namreč ne more v celoti nadomestiti oblikovanja normativnih rešitev niti odpraviti tveganj, ki nastanejo zaradi netransparentnega in strokovno nezadostnega postopka njihove priprave. Še toliko manj, ker je predlagana obravnava v državnem zboru po nujnem postopku.

Komisija zato poziva Vlado Republike Slovenije in Državni zbor Republike Slovenije, da omenjene pomanjkljivosti odpravita.

Prosim tudi, da se Komisijo povabi na sejo pristojnega delovnega telesa, Odbora za pravosodje, na kateri bi lahko Komisija obrazložila in podala stališče o Predlogu zakona.

S spoštovanjem,

Katarina Bervar Sternad
predsednica Komisije za preprečevanje
korupcije

Poslano:

- naslovniku (po e-pošti).